

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỖ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 29

Long Thạnh ngày càng đúng với câu “đất bằng dây sổng” của người xưa khi nói về chiến tranh, tai ương, tang tóc bỗng xảy ra cho một vùng đất, những con pháo kích ngày càng không còn quy luật gì nữa -trước đây mỗi khi tiểu đoàn của ông thiếu tá Đèo tàn độc hành quân qua biên giới, nói là hành quân thực ra giết người cướp của, trở về, lập tức Long Thạnh hứng chịu một đợt pháo kích dữ dội vào ban đêm ngay sau đó; nay quy luật đó không còn nữa- pháo kích ngày lẫn đêm không rõ lý do, làm người dân phải gánh chịu tai ương với biết bao thương đau tang tóc.

Một sáng sớm kia sau một đêm tàn khốc vì pháo kích, tôi đến nhà thờ vào lúc bốn giờ rưỡi như thường lệ. Mở cửa nhà thờ bước vào, chân tôi đạp phải rất nhiều mảnh vụn gì đó dưới chân, đoán mãi cũng không biết đó là những gì và tại sao. Tôi mò mẫm lên đến bàn thờ trên cung thánh, bật diêm châm nến. Tôi hãi hùng khi thấy cảnh tượng đồ nát khắp nơi, bàn ghế bị gãy đổ, sàn nhà la liệt mảnh vụn nào của vụn gỗ, nào của mảnh tôle, nào của bê-tông, thậm chí của cả sắt thép. Tôi nhìn lên, nóc nhà thờ bị xé toang đến trống lơ trống lốc. Thì ra đêm vừa qua đạn pháo kích trúng ngay giữa nhà thờ.

Giáo dân giáo xứ Long Thạnh đa số rất nghèo, từ Campuchia hồi hương, cắm dùi trên phần đất hoang sát bờ sông biên giới, che những căn nhà thô sơ hay những nơi ở nửa nhà nửa lều, vậy thì làm thế nào để có thể tránh đạn pháo kích! Tìm hiểu tôi mới biết thực trạng đau lòng, mỗi khi có pháo kích, cả gia đình nhảy ùm xuống sông, khi nghe tiếng đạn rít bay trên đầu, người ta hụp xuống nước, khi nghe hoặc đoán chừng đạn nổ xong thì trôi đầu lên. Cứ hễ khi nào có pháo kích người ta đều làm vậy cho nên sáng ra khi dạy học, tôi thấy nhiều em học trò lớn nhỏ của tôi mắt đỏ lừ vì phải lặn hụp dưới nước nhiều lần, mỗi lần nhiều giờ trong một đêm; hoặc các em đi học phải cởi trần vì không còn áo khô mặc.

Nạn pháo kích bừa bãi cũng làm tôi thoát chết một lần.

Một buổi trưa tôi vừa dạy học xong thì pháo kích ập đến. Tôi và các em học sinh như thói quen cũ, chạy vào nhà thờ trú ẩn; thầy trò vừa nấp dọc theo bức tường nhà thờ vừa đọc kinh to tiếng xin Đức Mẹ Phù hộ Các Giáo hữu, quan thầy của nhà thờ, cứu cho tai qua nạn khỏi. Sau khi con pháo kích ngưng độ vài giờ, có người do cô mục Bấy sai đến gọi tôi về nhà bảo sanh, nơi tôi ở trọ. Về đến nơi tôi thất kinh vì nhìn thấy căn phòng trên gác trọ của tôi tan nát đến không còn gì nguyên vẹn. Tôi sững sờ nhìn chiếc áo sơ-mi mới má tôi vừa sắm cho tháng trước còn đang xếp cất trong chiếc túi Air France, lỗ chỗ có đến vài ba chục lỗ thủng, tôi thậm nghĩ nếu mình đang ở phòng trọ lúc đó có lẽ cũng nát như chiếc áo sơ-mi thôi. Lúc đó tôi chỉ còn theo phản xạ tự nhiên làm dấu thánh giá tạ ơn Chúa rồi mau mau đi về nhà thờ.

Dân ở vùng này thường có câu nói cửa miệng: “Đạn tránh người chứ người làm sao tránh đạn”. Chính vì thái độ chấp nhận và cam chịu đó, nên người ta dần trở nên chai đá trước những cái chết thương tâm do đạn pháo kích gây ra, thường khi dứt tiếng pháo kích, xong đâu đó việc cứu hộ, người ta lại lao vào tất bật làm ăn sinh sống, coi như pháo kích là một phần trong chương trình sinh hoạt hằng ngày của họ. Tôi thì không được như họ, cứ sống trong trạng thái phập phồng lo sợ, và mỗi khi có người trong họ đạo chết hay bị thương tật vì đạn pháo kích, tôi lại xót xa thương cảm khó nguôi. Tôi biết rõ bản thân mình lắm! Không thể nào quen được với những đau thương tang tóc cứ liên tiếp diễn ra hoài hoài; chính tính đa cảm lại là một nỗi khổ nữa đeo bám tôi suốt năm giúp xứ này.

Chính sự đa cảm mà tôi đau khổ với câu chuyện sau đây rất lâu.

Trong xứ đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể Long Thạnh do tôi lập ra tại đây, có một gia cảnh rất đáng thương, đó là hai chị em ruột trong đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể Long Thạnh, cô bé lớn mười sáu tuổi tên Đào, cô bé nhỏ mười hai tuổi tên Lan. Hai cô gái rất hồn nhiên vô tư và gương mặt bầu bĩnh dễ thương. Cả hai cô bé, nếu không ai nói thì không biết, có gia cảnh rất khổ: mẹ bỏ đi để lại ba cha con từ rất lâu, người cha lớn tuổi yếu đau bệnh hoạn triền miên nên làm lụng vất vả cho lắm cũng không đủ ngày hai bữa cơm. Các em phải phụ giúp cha ngày ngày sang vùng đất Campuchia nằm sát sông biên giới để làm cỏ lúa hay cỏ rẫy thuê.

Như mọi hôm, hai em đang làm cỏ với nhiều người, pháo kích bất ngờ xảy ra. Theo kinh nghiệm dân gian, xưa nay đạn pháo kích không bao giờ rơi lặp lại đúng một chỗ hai lần. Vì ở giữa cánh đồng mênh mông trống trải không có chỗ nấp, nên khi quả đạn pháo kích trước vừa rơi xuống, nổ toang ào một hố to, những người làm cỏ thường nhảy xuống hố đó để bình an tránh đạn. Vậy mà đối với hai em Đào và Lan cái xưa nay ấy lại không xảy ra. Vừa thấy quả đạn trước nổ xong, hai chị em nhảy xuống hố đạn để nấp, lập tức quả thứ hai rơi ngay vào chỗ cũ. Hai em chết tan thân không có lấy một mảnh vụn của thân thể.

Chuyện về pháo kích ở giáo xứ Long Thạnh còn nhiều, không thể kể hết những nỗi bi thương của giáo dân họ đạo.

Vì nhà thờ nằm ngay ngã ba đường, trước nhà thờ có sân tương đối rộng, nhà thờ lại chẳng có cổng, ai muốn ra vào đều tự do thoải mái, nên mỗi lần lính ông Đèo đi hành quân hay quân đội dựng độ ở đâu đó, những xác chết vô thừa nhận đều đem về đặt ngay trong sân trước cửa nhà thờ. Chuyện này có từ trước khi tôi về đây. Tôi không phản đối, các ông Biện lại cũng thương người, nên nhà thờ thường phải lo việc tổng táng các xác chết do lính mang tới, lâu ngày trở thành chuyện bình thường.

Nhưng như thế thì kéo theo nhiều chuyện khó tin.

Một hôm đang nghỉ trưa ở nhà sàn nhỏ bé ở cuối sân nằm cạnh nhà thờ, tôi nghe tiếng ồn lớn giống như ai đó đang sắp xếp lại những băng ghế ngồi trong nhà thờ. Ngạc nhiên hồi lâu, tôi đi ra nhà thờ để xem ai sắp xếp ghế và sắp xếp để làm gì. Nhưng khi ra đến nơi, tôi không thấy ai, mà ghế thì cũng còn nguyên vị trí cũ, không hề có một xô dịch nhỏ.

Nhiều chuyện xảy ra lằng lằng, nhưng tôi chỉ kể thêm một chuyện nhỏ nữa.

Một buổi sáng tôi đến nhà thờ vào sáng sớm như thường lệ, cả thị trấn còn chìm trong lịnh giới nghiêm thường xuyên -thời này người ta còn tôn trọng bóng áo dòng, nên tôi được đi đứng tự do không bị ai tra hỏi hay ngăn cấm- đường xá vắng tanh, trời mờ mờ trắng, ngoài ra không có một chút ánh sáng vì ở thị trấn heo hút này không có đèn đường, vừa đến cổng nhà thờ nhìn vào tôi thấy nhiều người đi qua đi lại trước cửa nhà thờ, tôi nghĩ đó là những người lính gác muốn vào nhà thờ nghỉ ngơi. Nhưng không, tôi đứng lại tường rào nhìn vào cho kỹ thì nhận ra không ai có gương mặt cả, hình như chỗ lẽ ra là gương mặt thì không có mắt, mũi, miệng... Tôi kinh hãi,

chạy vội qua ông Biện Chắc nhà gần đó, đánh thức ông dậy. Khi cả hai đi đến nơi thì không còn ai ở đó nữa.

Chính vì có nhiều chuyện lạ, nên giáo dân Long Thạnh không ai dám đến nhà thờ một mình vào mỗi sáng nếu tôi chưa đánh trống và đốt đèn trong nhà thờ; hoặc chẳng ai dám bèn mảng đến khu vực nhà thờ mỗi khi chiều xuống cho đến đêm hôm. Có người còn nghe tiếng đọc kinh cầu râm ran thưa đáp trong nhà thờ lúc vắng người vào các buổi trưa. Người khác nghe tiếng khóc, Người khác kể thấy bóng người ngồi ủ rũ ở trước nhà thờ thường xuyên.

Nói chung, tất cả gọi lên trong tôi những sợ hãi, nhưng tôi nghĩ mình không được phép sợ, mà phải kiên vững để mọi người dựa vào.

Còn đang sống trong tình trạng căng thẳng và sợ hãi thì cha sở Chân Phúc cho thợ đến cất nhà xứ cho tôi ở, để khỏi phải ở nhà bảo sanh đã trở nên quá nguy hiểm.

Nghe tin đó tôi rụng rời cả tay chân vì nghĩ rằng sẽ phải về ở chung với các hồn ma. Nhưng tôi không dám hé răng một lời để xin cha sở từ bỏ kế hoạch.

Ngôi nhà xứ dính liền với lớp học, cả hai được xây dựng nhẹ nhàng bằng chất liệu gỗ và tôle dựng trên nền xi-măng, hợp với môi trường địa ốc của dân cư trong vùng. Nhà xây xong, tôi cẩn rắng để đề nén sự sợ hãi và dọn đến ở.

Tuy nhiên, từ khi tôi về ở tại nhà xứ mới, khu nhà thờ dần hết hoang vắng, vì giáo dân bạo dạn tới lui để thăm nom, chuyện vãn, biếu tặng thức ăn, hay giúp đỡ chút ít... nhất là từ chiều cho đến tối mỗi ngày, họ đến và ở chơi cho đến tận giờ giới nghiêm mới ra về, khu nhà thờ trở nên nhộn nhịp và vui vẻ, mất hẳn không khí ảm đạm, buồn bã và ghê rợn như trước đây. Cũng nhờ có tôi ở, người ta không còn dám đem xác người về bỏ mặc tại sân nhà thờ nữa. Tôi lại còn tổ chức cầu nguyện cho những vong linh đã từng được đặt nằm ở sân nhà thờ, tối tổ chức nhiều buổi cầu nguyện, tổ chức rước kiệu, làm Giờ Thánh, Đi đoàn Thánh giá, tổ chức hội họp, sinh hoạt, cắm trại, đốt lửa trại, văn nghệ nhỏ cho Thiếu Nhi Thánh Thể, ca đoàn... nói chung, thanh niên, thiếu nữ, người lớn, trẻ em nhộn nhịp ca hát nhảy múa vui đùa khiến bên trong ngôi nhà thờ ngày trở nên chôn thờ phượng linh thiêng, ngoài sân nhà thờ và lớp học trở nên chôn "nhà chung" ảm áp tình thương xua đuổi những tà khí trước đây hằng lần khuất. Tôi học được những gì trong những tháng ngày ở cạnh cha Luca, giờ đem ra áp dụng.

Khi tôi về kể hết mọi chuyện cho cha Luca nghe, cha rất tán thành và dạy tôi thêm nhiều ý rất hay. Cha kể chuyện thêm:

Một hôm Ông Lục Lượng đến xưng tội, ông nói:

- Loài người các ông miêng thì nói tin Chúa, nhưng đều nói dối.

Tôi hỏi:

- Tại sao Ông nói vậy? Giáo dân các nơi vẫn đông đúc kéo nhau đến nhà thờ để thờ phượng Chúa đó thôi!

Ông Lục Lượng nhún vai:

- Đâu phải hề đến nhà thờ là tin Chúa! Đó chẳng qua chỉ là nghe nhau mà đi, tin nhau mà làm, truyền thống, tập tục, nề nếp thúc đẩy, thói quen dẫn dắt, ấn tượng xui khiến, óc bày đàn và tính tập thể lôi cuốn... Thực tế người ta vẫn còn tin nghe ma quỷ Chúng ta, nể sợ Chúng ta, thậm chí có người nói tin Chúa nhưng tin Chúng ta, chạy theo Chúng ta...

Tôi hỏi:

- Cho nên Các Ông mới làm ma làm quỷ hù nhát dọa nạt người ta để hòng gây sự tin tưởng hơn tin tưởng Chúa chứ gì?

Ông Lục Lượng đáp:

- Phải! Nhưng cũng có phần của loài người tin Chúa không vững; phần của các oan hồn. Các oan hồn là những người cướp quyền Chúa mà tự sát, hoặc là những người bị sát hại cách

oan tui, những người chưa tới giờ Chúa định mà bị chết oan... họ tìm cách nhắc mọi người nhớ đến họ nên quấy phá một số nơi, tạo những hiện tượng kỳ quặc gây sợ hãi, hoặc một số oan hồn xấu trở thành những âm binh, tức tay sai cho các thầy bùa thầy pháp... giúp đỡ những ai cầu đến họ...

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là có cả một thế giới bóng tối áp đảo con người, khiến nhiều người nói tin Chúa nhưng không theo Chúa phải vậy không?

Ông Lục Lượng tiếp lời:

- Và đó là cả một kế hoạch của Chúng ta. Con người không thắng nổi Chúng ta đâu! Vì con người vẫn còn tin tưởng Chúng ta lắm! Ông không tin à? Rồi ông sẽ thấy

Sau đó mấy ngày, tôi nghe vài ông Biện ông Giáp kể lại, một người giáo dân trong họ đạo An Biên mắc bệnh lạ, bụng to, thân mình gầy nhom, đau đớn, không ăn không uống bao nhiêu nhưng vẫn sống lây lất; đặc biệt hàng đêm có những cơn ho như chó tru kéo dài. Sau khi đi bệnh viện khám chữa tìm hoài vẫn không biết bệnh gì, người ta đã đưa ông ta lên gặp một ông thầy bùa ở vùng Châu Giang, cách Châu Đốc một con sông, ở đó là nơi quản tụ những người thuộc dân tộc Chăm sinh sống. Tại nhà ông thầy bùa, người ta kể bệnh nhân đã được định bệnh bị thư ếm và cho uống một thứ thuốc nước, một giờ đồng hồ sau, bệnh nhân nôn ói ra một búi tóc đen to, những chiếc đinh dài nhọn hoắc và vài thứ vật dụng khác,

Về nhà mọi người kinh ngạc và tin tưởng ông thầy bùa ở Châu Giang tuyệt đối. Các ông Biện ông Giáp còn kể, đó không phải là trường hợp duy nhất đi lên thầy bà ở Châu Giang, trong giáo xứ An Biên từ lâu đã có nhiều người đi lên đi về nườm nượp trên đó để chữa bệnh, mở bùa, coi vận mạng thậm chí thư thuốc làm hại người khác.

Cha Luca dẫn tôi:

- Bất kỳ lúc nào phải tin tưởng Chúa tuyệt đối. Niềm tin mạnh sẽ làm cho ma quỷ phải kiêng dè. Tin ai, người đó sẽ đến trợ giúp... nghe thầy!

(còn tiếp)